

отнѣме прѣстола; тогасъ Василій остави обсадж-тѣ и тръгна съ войскѣ-тѣ си за Цариградъ. Между това Самуилъ напада ненадѣйно отгорѣ му, та избива повече-то отъ войскѣ-тѣ му, а самъ Императоръ-тъ едвамъ сполучилъ да ся укрые въ Пловдивъ (Филипополь). Оттукъ Българскый царъ ся отправи за Солунъ, дѣто покори тамошній управитель, а оттамъ тръгна за кѣдѣ Мореѣ. Той бѣше стигналъ до Термопили, когато Гърцкый войвода *Уранъ*, проведенъ отъ Императора съ голѣмѣ войскѣ, нападна нощемъ на Българи-ты, додѣ-то спѣхѣ, та изби многома отъ тѣхъ. Въ това нечаянно нападане ся нарани и Самуилъ, кой-то едвамъ сполучи заедно съ сына си Радомира да избѣгне и отъ горѣ въ горѣ да си дойде у Българіѣ (986 г.). Въ това поражение Българети изгубихѣ гр. *Драчѣ* (Дурацо или Дирахиумъ), кого-то Самуилъ по-напрѣдъ бѣше прѣвзѣлъ и поставилъ бѣ за управитель зетя си *Асоша*. Тоя неговъ зеть, сынъ на единъ Гърцкый войводѣ, бѣше заробенъ отъ Българи-ты, та, като Гъркъ, прѣдаде града съ околностъ-тѣ му на Гърцы-ты и послѣ отиде съ женѣ си въ Цариградъ, дѣто за наградѣ получи отъ Императора достоинство *Магистръ*.

Въ това время Императоръ Василій стори намѣреніе да прѣвземе Българскѣ-тѣ земѣ, та захвана 24-годишнѣ-тѣ войнѣ, въ които всякъ годинѣ провождаше пѣлкове въ Българіѣ. Въ първѣ-тѣ годинѣ (999) самъ отиде съ войскѣ-тѣ си до Пловдивъ и, като ненамѣри тамъ Българскѣ войскѣ, остави войводѣ Теодорика да пази града, а самъ ся върна